

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΑΡΧΙΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΣΑΡΚΕ'Υ

Ο Σάρκευ, ο τρομερός Σάρκευ, ξαναβγήκε στ' άνοιχτά. Τό πειρατικό του «Η Έλευθερία», αφού έαφρισε δυό δλόκληρα χρόνια την άκτι του Καραμαντέλ, γυρούσε τώρα στ' άνοιχτά της Ισπανικής 'Αμερικής. Ψαράδικα κι' έμπορικά, όλα τ'ά πλοία φεύγαν με τρόμο, όταν έξανοιγαν μακριά τ'ά μπαλωμένα πανιά του.

Σ' όλα τ'ά νησιά ήσαν γνωστές ή θηριαωδίες του Σάρκευ. Όταν ένα καράβι καγύτανε στον ώκεανό, όταν ή θάλασσα έξουούσε πτώματα ή άλλα λείψανα ναυαγίου, οι ναυτικοί καταλάθαναν τρουαγμένοι πός ο Σάρκευ πέσασε από κεί.

Μιά μέρα τού Μαυτού του 1720, ή «Έλευθερία» παραμόνευε κάπου πέντε λείυες μακριά από τ'ά Περάσματα τών 'Ανέμων την έδκολη λέια της. Έμενε εκεί τρείς μέρες τώρα, σαν ένα άπαίσιο μαύρο σμιάδι στό κέντρο του τεραστίου γαλάζιου κύκλου τών κυμάτων. Πέρα, νοτιανατολικά, στό βάθος, φαινόντουσαν οι λόφοι της Σπανιάς.

Η ώρες περνούσαν χαμένες κι' ο Σάρκευ, νευρισμένος θλαστήμωσε:

—Θά ξεσπάσω άσκημα, άπάνω στό πρώτο πλοίο που θά πέση στό χέρισ μου, έπε στόν ναύκληρό του, τόν Νέντ Γκαλογουαή.

Ο Νέντ Γκαλογουαή ήταν ένας ρωμαλέος δραπέτης τών κατέργων της Νέας Όρλεάνης. Η δυνατή κορμιοστασία του και τ'ά φλογερά μάτια του, τραβούσαν κοντά του τις γυναίκες τών ναυτικών καταγωνιών.

Ο πλοίαρχος Σάρκευ ήταν έντελώς διαφορετικός. Τό λιγνό πρόσωπό του είχε τήν άχρότητα πτώματος κι' ο ήλιος τών 'Ινδιών, άντι να τού δόση χρώμα, τόν έκανε ακόμα πιο άποκρουστικό. Ήταν σχεδόν όλοτελα φαλακρός. Λίγα γκριζα μαλλιά πέφταν' άπάνω στό ίσιο και στενό μέτωπό του. Τά μάτια του, γαλανά και μικρά, ανάγκαζαν και τούς πιο δυνατούς να χαμηλώνουν μπροστά τού στό θλέμμα τους. Καί όμως, αυτοί οι δυό τόσο διαφορετικοί άντρες, ήσαν οι καλύτεροι φίλοι. Έκείνη την ώρα παίζανε χαρτιά για νά περνούν ή άδειες ώρες. Ο Γκαλογουαή ήταν ο έμπιστος τού πλοίαρχου. Παρακολούθουσε πάντα τις κινήσεις τού άυόπτου πληρώματος κι' είχε προλάβει τρείς στάσεις έναντίον τού Σάρκευ.

—Κάτι μαγειρεύουνε πάλι, καπετάνιο, αυτά τ'ά θρωμόσκυλα, έλεγε καθώς έδινε χαρτί. —Τους παλληναθρώπους!... Πρέπει κάθε τόσο ν' άνοίγω τ'ά κεφάλια μερικών για νά συγκρατώ τήν πειθαρχία.

—Είνε καμιά σαρανταριά με τό μέρος τού Σουήτλος. Πρέπει νά φυλάγεσαι ώότου να θρω εύκαρία να τόν ξεκάνω και νά ήσυχάσωμε.

Μόλις τέλειωσε ο ναύκληρος αυτά τ'ά λόγια, άκούστηκε άξαφνα μία φωνή άπ' τό κατάστρωμα:

—Ένα πλοίο! Ένα μεγάλο πλοίο!...

Άμέσως όλοι τρέσανε στις θέσεις τους. Ένα μεγάλο καράβι πλησίαζε γρηγορα. Έρχότανε, φαίνεται, από μακριά και δέν ύποψιαζότανε διόλου τόν κίνδυνο που διέτρεχε, γιατί δέν έκανε τίποτα ν' άποφύγη τό πειρατικό. Τόση ήσαν ή τόλμη του, ώστε για μία στιγμή οι πειρατάι φοβήθηκαν μήπως ή-

τανε πολεμικό και τούς ξεγελούσε για νά τούς θουλιάζη στό σίγουρα. Όταν όμως πλησίασε, κατάλαθαν πώς δέν ύπήρχε τέτοιος φόθος. Με τήν συνηθμένη τους ταχύτητα, μέσα σε λίγα λεπτά, πέσανε άπάνω του, ρίξανε τούς γάντζους και έξευθήκαν θλαστημάοντας, σαν ένα μανιασμένο κύμα, άπάνω στό κατάστρωμά του.

Οι λιγοστοί ναύτες της θάρδιας σφάχτηκαν άμείλιχτα μέσα σε λίγες στιγμές. Όσοι θρέθηκαν στις καμίνες τους, ούτε πρόλαβαν ν' άνεθούνε στό κατάστρωμα, γιατί τό πλοίο είχε κυριευτή κιόλας από τούς πειρατάς. Τό πλοίο αυτό ήσανε τό «Πορτομπέλλο» και ταξείδευε από τό Λονδίνο στό Κίνγητον, στη Ζαυαίκα, με φορτίο θυμαβακερών.

Τό φορτίο δέν έξίε για τούς πειρατάς, ή κάσσα του όμως είχε 2500 λίρες χρυσές κι' άνάμεσα στους ταξειδιώτες θριακόντουσαν δυό-τρείς πλούσιοι έμποροι γεμάτοι χρυσάφι.

Άφου συγκέντρωσαν όλα τ'ά λάφυρα, οι πειρατάι έβριξαν τούς αιχμαλώτους στη θάλασσα, άνοίγοντάς τους μιά θαθεία μυχαιριά στό πόδι, από φόθο μη γλυτώση κανείς και τούς μαρτυρήση.

Έμενε μονάχα ο πλοίαρχος τού «Πορτομπέλλο», άκίνητος άπάνω στη γέφυρα, με μιά έκφραση άπόλυτου περιφρονήσεως στό ήλιοκαμένο πρόσωπό του. Ήτανε πληγωμένος άσπραία, ώστόσο συγκέντρωσε τις δυνάμεις του και φώναξε:

—Παλιόσκυλα, όσο κι' αν ψάξασε δέν θρήκατε έλέπω τόν καλύτερο θησαυρό μέσα στό πλοίο!

Όλοι οι πειρατάι σωπάσανε και τ'ά άγρια μάτια τους πέτσανε σπίθες, βρισκότανε λοιπόν μέσα στό πλοίο κρυμμένος θησαυρός; Πώς λοιπόν; Πού;...

—Μίλα, συνάδελφε, κι' αν θέλεις, μπορείς να μείνης μαζί μας, στό φώναξε πηνιρά ο πλοίαρχος Σάρκευ.

—Τέτοια ζωή δέν μου χρειάζεται, γεροκολαμένε! Καί όμως θά στό πω. Στην πίσω καμπίνα θά θρήτε τήν ώμορη κόρη τού μαρκησίου Ραιμέζ.

Έκεί τήν κλειδώσε ο πατέρας της για τιμωρία της, που άγάπησε τόν τρίτο μας πλοίαρχο. Άνοιχτε λοιπόν τήν καμπίνα και σκοτωθήτε για τ'ά μαύρα της τ'ά μάτια.

Και μ' ένα πήδημα ο καπετάνιος τού «Πορτομπέλλο» θρέθηκε άνάμεσα στό κύματα.

Οι πειρατάι ώρμησαν όλοι μαζί στην πίσω καμπίνα. Σπάσανε τήν κλειδωνιά και θρήκανε τήν κοπέλλα μαζεμένη σε μιά γωνία. Τά λυτά μαλλιά της της έφεπταν ως τ'ά γόνατα, τ'ά μάτια της φανέρωναν όλο τόν τρόπο και τήν άγωνία κ' έτρομε σύγκορημ. Τήν έσυραν θάναυασα ως τήν καμπίνα τού Σάρκευ. Έκείνος τήν εξέτασε μ' ένα άπαίσιο χαμόγελο. Σήκωσε κατ'άνω τό χέρι και της έκανε μιά θούλα από αίμα στό μάγουλο.

—Κορίτσι μου, έτσι γίνονται οι άοραφόνες τών πειρατών.

Οι πειρατάι ξαναγύρισαν κατόπιν στό καράβι τους και άφοκ θυβήσανε τό «Πορτομπέλλο», άρχισαν τό γλέντι. Μεθύσανε σαν κτήνη. Η 'Ινές Ραιμέζ, μολοντι ήξερε πώς τους

Σάρκευ

γονείς της τούς είχαν σκοτώσει οι πειρατάι. Ήδεινε μια άπιστευτη ψυχραμία. "Όταν μάλιστα ο Σάρκευ τή έπιασε απ' τή μέση, έφεινε κατάθροισε να τού χαμογέλασθαι.

—Νά με πάρη ο διάολος, ξεφώνισε ο άρχιπειρατής γοητευμένος, άν αυτή ή κοπέλλα δέν γεννήθηκε για να γίνει γυναίκα κουρσάρου!

—Μήν ξεχνάς, πλοίαρχε, πώς ή γυναίκες άνήκουσε σ' έλους! φώναζε τότε ένας αξιωματικός.

—Και δέν θά υποχωρήσομε σ' αυτό τo ζήτημα, είπε άγριamente ο Σουητλος.

—Όποιος θέλει να τόν κάνω κομμάτια, ως έρθει πιο κοντά! μούγκρισε ο πλοίαρχος, κτυπάζοντας δλόγυρά του. Πρέπει να έξηρη, κοπέλλα μου, πώς δέν γεννήθηκε ακόμα έκεινος που θά σ' πάρη απ' τή χέρια μου. "Ελα, να μου ζήσης, κάτσε στα γονάτα μου, άγκάλιασέ με με τή χεράκια σου. Μπράβο, έτσι! Νά με πάρη ο διάολος, άν δέν μ' αγάπησε με τo πρώτο που με είδε!

"Η 'Ινές, καθισμένη τώρα στα γονάτα του άρχικουρσάρου, έπαίξε με τή μαλλιά του, τού χάιδευε τ' αυτιά και τή μάγουλα. Ούτε οί αξιωματικοί, ούτε ο γιατρός—παλιός έγκληματίας κι' αυτός—δσο κι' άν είχανε ψηθ' απ' τήν κολασμένη ζωή τους, δέν μπόρεσαν να κρυσφούν τόν άποτροπισισμό τούς μπροστά σ' έκεινο τo άπερίγραπτο θέαμα. 'Ο Σάρκευ άπειναντίας έλαμπε απ' τήν χαρά του.

"Ο γιατρός όμως, καθώς παρακολουθούσε αυτή τήν άπίστευτη σκηνή, που φαινότανε παρμένη απ' τήν κόλαση, έδειξε μιάν άσυνήθιστη γι' αυτόν ταραχή. Τά χαρακτηριστικά του τεντώθηκαν, κέρωσε και τo κατακόκκινο απ' τόν ήλιο και τo πιστό πρόσωπο του κίτρινισε.

—Κύτταξε τo χέρι της, πλοίαρχε Σάρκευ! φώναξε με τρομερή φωνή. Για τo Θεό, κύτταξε τo χέρι της!

"Ο Σάρκευ κύτταξε τότε τo χέρι που τόν χάιδευε κι' άνατριχίασε. "Ήτανε κίτρινο, σαν χέρι πεθαμένου, μερικές πέτσες κίτρινωπές, συχαμένες, συκρατούσανε τά φαγωμένα δάχτυλα, μιάν σκόνη, λευκή σαν τo θαμπάκι τo σκέπαζε δλόκληρο. Σ' αυτό τo θέαμα, μιάν κραυγή φρίκης έγρηκε από τo στήθος του Σάρκευ. Σκούνησε άπότομα τή νέα από πάνω του. "Εκείνη άπάντησε με μιάν κραυγή θριάμβου και χύμηξε άπάνω στο γιατρό. Δέν τόν πρόκανε όμως, γιατί χώθηκε ούρλιαζοντας κάτω απ' τo τραπέζι. "Άρπαξε τότε τόν Γκαλογοισή απ' τή γένεια

κι' έμμηξε τή νύχια της μέσα στις σάρκες τού προσώπου του. Γρήγορα όμως τής έξέφυγε κι' αυτός και με τo ματωμένο μαχαίρι του τήν κράτησε σ' άπόσταση, ενώ έκεινη έβγαλε άναρθρες φωνές και χειρονομίες γελώντας σαν τρελλή. Με δυσκολία τήν ξανάκλεισαν από καμπίνα που θρισκόταν και ποιν και τότε οί τρεις άνδρες κτυπάζτηκαν κατάματα ενώ έτρεμαν απ' τή φρίκη. Μιάν τρομερή λέξι τούς έκαίγε τή χείλη. Πρώτος μίλησε ο Γκαλογοισή:

—Λέπια! 'Η καταραμένη μās κόλλησε λέπια!

—Έμένα δέν μ' άγγιξε, είπε ο γιατρός.

—Τότε ούτε καιμένα, είπε ο ναύκληρος. Μ' άρπαξε μονάχα απ' τή γένεια. Δέν θ' άφήσω τρίχα.

—Τί τρομερή άπροσεξία! είπε ο γιατρός. "Επρεπε να τήν υποψιαστούμε, δέν ήσανε δόλου φυσική ή στάσι της. Και τώρα, είτε είμαστε μολυσμένοι, είτε όχι, δέν θά μωρέσομε να ήσυχάσομε, πριν περάσει ένας χρόνος!

"Ο Σάρκευ, χωμένος στο κάθισμά του, άκουγε τόν γιατρό και σκούπιζε μ' ένα κόκκινο μαντήλι τήν καταραμένη σκόνη που τού λέρωνε τo πρόσωπο.

—'Εγώ; ρώτησε με φωνή γεμάτη φόβο. Τί λές γιαμένα, γιατρέ; 'Υπάρχει καμιά έλπίδα να γλυτώσω; Μία! λοιπόν, παληόσκυλο, έσένα ρωτώ. 'Υπάρχει έλπίδα γιαμένα;...

"Ο γιατρός κούνησε άρνητικά τo κεφάλι του:

—Πλοίαρχε Σάρκευ, είπε, δέν θά ήτανε ουστό να σου πω ήμέμιστα. Τo μόλυσμα εινε άπάνω σου. "Όταν τή λέπια τής λεπράς πιάσουν άπάνω σ' έναν άνθρωπο, δέν υπάρχει πια έλπίδα.

"Όταν ζημέρωσε, οί πειρατάι κάμανε ούσκαφι και κατόπιν έστειλαν άντιπροσώπους στον πλοίαρχο.

—Νά σās φάη ή θάλασσα έλους, κανάγηδες! μούγκρισε με τή μάτια πεταγμένα έξω, όταν τού χτύπησαν τήν πόρτα. Τώρα θά σās σπάσω τή κεφάλια! Δέν θέλω ν' άκούσω τίποτα. Γκαλογοισή, Μαρτέν, Φιλέυ, βαράτε τους να ήσυχάσομε μια για πάντα.

Οί αξιωματικοί όμως δέν υπάκουσαν αυτή τή φορά. Τότε κατάλαβε πώς ήτανε δολομόνος στον κόσμο. Οί ναύτες ριχτήκαν άπάνω του και σε λίγα λεπτά τον είχανε δεμένο στο μεγάλο κατάρτι. Κι' από κεί όμως τους κτύπησε άπίστευτικά ο άνθρωπος που έμαθε τόσο χρόνια να κυβερνά τέτοια καθήματα.

—Πλοίαρχε Σάρκευ, είπε τότε ο Σουητλος, όλα θά μπορούσαμε να στα συχωρέσομε, ως και τo φόνο τού ζυλουργού Τζαίμς, που τόν σκότωσε με τή θία σου τή χέρια, κι' όλα τ' άλλα. Ξέρουμε όμως τώρα, πώς ή παρουσία σου στο πλοίο εινε κίνδυνος χειρότερος κι' από τo θάνατο! "Αν κολλήσομε κι' έμεις λέπια, θά σαπίσομε σιγα-σιγα ως τo κόκκαλο και θά σκουλικιάσομε ζωντανοί. Γι' αυτό άποφασίσαμε, σοσ ακόμα εινε καιρός και δέν μας άγγιξε τo θανατικό, να σε ριξομε σε μιάν βάρκα μαζί με τή λεπρή κι' ή τύχη πια θ' άποφασισή για σās.

"Απόσπασμα τού "Ημερολογίου τού Άγγλικού πλοιοπώ "Ενάντη, 26 'Ιανουαρίου 1721. — Πέντε άνδρες τού πληρώματος προσεβλήθησαν από σφοδρότο, από τήν διαρκή γρήνη πιστού ζώατος. "Επειτα λοιπόν ένα απόσπασμα στις Β. Δ. αυτές της Στανωίδας γι' ν' αγοράσουν όπωρικά.

"Όρα τή έσπερινή.—"Η δυό βάρκες επέστρεψαν στο πλοίο με όπωρικά και ναυό κρέας. "Ο έπί κεφαλής ναύκληρος άναφέρει ότι στην άκτιή που βγήκανε βόηξαν τόν σκελετό μιās γιναίκης με Ενωσπαζία φορέματα. Κοντά τής βόηξαν μιάν βιασεί άπέρα, με τήν όποια εινε φανερό ότι τής σπύτησαν τo κρανίο. Κοντά σ' αυτό τo μέρος υπάρχει μιάν καλύβα από χαμόκαδα, ή όποια κατοικήθηκε για ένα διάστημα. Όπως φαίνεται από τή μωσκωνιμένα έπια, κόκκαλα κ' άλλα σημάδια, τού βρέθηκαν μέσα. Στις άκτες αυτές αναλοήθηκε γι' φημή ότι εκεί είχε εγκαταλειφθεί τόν περσισμένο χρόνο ο άμωβόφος πειρατής Σάρκευ. Δέν έξουν όμως άν ποσούησε στο έσωτερικό τής χώρας ή μπαρκακιος σε κανένα πλοίο. "Αν βρισκεται στη θάλασσα, ο Θεός ν' άν στείλη υποστά σ'α κανόνα ναυτο.

KONAN NTO-Y-A

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το «Humea Elegans» εινε, μπορεί να πη κανεις, ο Βοργιάς τών ουτών. Έκπνέει μιάν δηλητηριώδη οσμή, ή όποια εηραίνει τή φύλλα όλων τών άλλων φυτών, που θρισκονται γύρω του.

"Η δάλια, τo γνωστόν άνθος, τήν μετέφερε στην Εύρωπή ο Ούμπολδσ από 1789 από τo Μεξικό.

"Ός τή 1570 τo λουλάκι ήταν άγνωστο στους Εύρωπαίους, ενώ οί 'Ινδοί τo ήξεραν πριν από χιλιάδες χρόνια.

"Ήταν κίτρινο σαν χέρι πεθαμένου!...